

**Les matemàtiques t'ajuden sempre en el dia a dia.
Però si un triple vols marcar, crec que t'has equivocat.
(Història d'un relat matemàtic molt simpàtic)**

Hi ha històries que canvien la vida d'un home. Avui explicaré l'èpic relat sobre l'equip de basquet de 4t d'ESO de l'escola de JM (Jordi Macià) de Badalona, un equip unit, fort que va anar més enllà dels límits del companyerisme i que amb tot el valor possible...

-Però que dius tu ara? Aquesta relat no te res d'especial, és simplement la història "cutre i barata" sobre un grup de nois que eren més manta impossible i el seu bondadós... vull dir malvat professor de matemàtiques i el seu intent de guanyar la lliga interna de l'escola. Per cert jo soc en Mena, un dels nois que formaven part de l'equip i a partir d'ara jo seré el narrador. Ha!

Voleu saber la meva història? Jo tampoc, però alguna cosa havia d'escriure, no?

Abans de començar potser us preguntareu? I com t'avorreixes tant com per escriure això? Doncs mireu em trobo a la UPC fent la prova del cangur, parlant sincerament no se molt bé com he arribat fins aquí, el que sí que puc observar és la mirada maliciosa amb la que m'està mirant el meu professor de matemàtiques, per si no ho sabíeu la seva assignatura no és el meu fort. Bé com anava dient (escrivint) mentre llegia el primer problema m'ha entrat una mena de por, la por de saber que no tinc ni idea del que m'estan preguntant. És humanament impossible saber si és més gran $7/8$ o $555/666$, a més hi ha 5^{30} probabilitats d'encertar totes les respostes a l'atzar, o sigui que ho tinc una mica fotut. En aquest moment de por tenia dos opcions: esforçar-me i fer la prova bé, o evadir-me i que anés passant el temps, així doncs aquest és el meu relat:

Advertències:

-L'autor no pretén mostrar en el relat cap persona ni entitat reials, exceptuant la pròpia prova del cangur.

-L'autor no dona suport a les aptituds mostrades en la seva obra.

-Qualsevol semblança amb la realitat és **pura** coincidència.

No vull ser maleducat, ni tampoc vull desconcertar als meus lectors així que primer començaré amb una petita introducció sobre la meva vida: Em solen anomenar Mena, soc un noi de 4t d'ESO de l'escola Jordi Macià de Badalona (JM- Badalona). La meva escola, és molt singular, es pot dir que dins del recinte escolar res no es el que sembla, començant per la pròpia escola que és de tot menys un centre d'estudis.

Jo sempre he tingut molts somnis, però hi ha dos d'ells que aquest any em vaig proposar de complir: el primer és aprovar matemàtiques d'una vegada. Per complir amb èxit tan àrdua missió no estic sol, ja que compto amb l'ajut de dos persones: en primer lloc tenim ni més ni menys al bondadós... vull dir malvat professor de matemàtiques. L'Andreu Joan, (així s'anomena) un home que governa la classe mitjançant el terror. Les seves 4 premises fonamentals son:

- Si preguntes alguna cosa sobre la classe vol dir que no estas atent i no t'assabentes
- Si no preguntes vol dir que no prestes atenció a classe, ja que és impossible assabentar-te de tot a la primera.
- Si rius a classe, vol dir que no estàs fent matemàtiques, ja que segons ell: - *Les matemàtiques no són divertides, s'han de patir* -.

– 20 problemes de radicals pel dimarts (Ho mana el dilluns).

L'altre persona que m'ajuda es l'avi, el veterà de la classe, un noi que no se sap ni quantes vegades ha repetit, en Daniel Ansensio. La seva aportació a que jo sigui capaç d'aprovar es que cada vegada que suspenc o em disperso a classe em clava un cop de puny a l'esquena, un encant de noi veritat?

Cal dir abans de continuar que l'Andreu Joan no sempre és tan dolent, el trimestre passat tenia de mitjana de matemàtiques un 4,87 i em va pujar a un cinc, tot i que per que ho fes vaig tenir que utilitzar l'arma més potent en contra seva: **les proves matemàtiques del cangur**.

En una classe de matemàtiques, mentre tots treballaven jo vaig perdre el temps creant un problema del cangur el problema deia això:

Un alumne del cangur ha tret un 4,87 en la nota global de matemàtiques. El seu professor ha d'arrodonir la nota. Quina creus que posarà?

a) Dos vegades l'arrel quarta de 625 entre 2

b) 5

c) 50/10

d) L'arrel quadrada de 25

e) 10/2

Quan es va apropar a la meua taula no es va enfadar pel fet de que no hagués fet res útil, sinó que a més va riure d'una manera com poques vegades el veia, en canvi ell va respondre d'una manera hàbil, una manera que només els més grans pensadors de la terra podrien fer i que em va deixar pels terres: - *Si no contesto ni puja ni baixa veritat? Ha ha ha ha!* -

M'havia guanyat i a sobre s'havia rigut d'aquella manera maliciosa de malvat de còmic.

L'altre somni era guanyar la lliga interna de l'escola JM- Badalona a la qual es presentaven tots els equips de totes les classes de l'ESO. Aquesta feina era fins i tot més difícil que aprovar matemàtiques. Per portar-la a terme comptava amb l'ajut dels meus companys d'equip entre altres:

El capità era en Daniel Ansensio (l'avi) era un noi de 19 anys fort i brutal, si algú molestava li clavava un cop de puny, tot i que generalment acabava pegant als companys d'equip. La seva habilitat al camp era bona, ja que havia fet basquet per això va ser escollit capità.

El "pivot" bueno no, millor dit un altre de l'equip, era en Paul Agea, es movia bé però la seva costum de llançar de mig camp mai no ens va afavorir.

L'Angus Mora era el base, aquest no era el seu veritable nom però com li agradava molt ACDC doncs mira. També li agradava el basquet però... al basquet ell no li agradava.

L'Alex Venezuela, era l'expert de la classe... en matemàtiques, el basquet tampoc se li donava malament.

I jo em passejava pel camp, algunes vegades llançava... i poques vegades entrava.

Però l'ajuda més esperada i necessitada per part de l'equip era la d'un entrenador que poses ordre a l'equip, i el nostre malvat... vull dir bondadós professor Andreu Joan en un dels seus actes d'humanitat es va presentar voluntàriament a entrenar-nos sense demanar res a canvi (que ja es molt

dir). Personalment crec que acceptar entrenar un equip tan... no se com dir-ho... tant com el nostre, mereix automàticament una medalla al valor, o potser el valor era nostre per tenir-lo com a entrenador? Tranquils estimats lectors, tot s'acabarà responent, ja se que la història és tan, tan, tan emoció... vull dir tant cutre que esteu desitjant que s'acabi i saber el final però a mi em dona igual haureu d'esperar.

Fins ara només us he parlat dels meus aliats però també hi ha enemics: en Pol Sant Genís un ex-camioner que ara feia de professor d'Esports l'assignatura més "important" de l'escola. Es pot dir que aprofitava bé aquestes hores, ja que com moltes vegades en Sant Genís es trobava vigilant el camp de futbol, jo feia els deures de matemàtiques. I pensareu: això que te que veure amb la lliga interna? Doncs en Pol era l'arbitre dels partits i em tenia una "mica" de mania, i si això li sumem que moltes vegades els meus companys d'equip feien el mateix...

L'altre gran enemic era el "littlehorse" un noi amb cara de cavall, que també arbitrava alguns partits. I clar aquest tio si que em tenia veritable mania, potser si que l'havia insultat alguna vegada, però sempre en **defensa pròpia**. Aquí el bo de la història soc jo i ningú més. Ha!

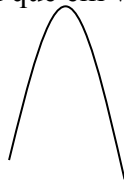
La setmana passada vam començar el tema de funcions, jo estava assegut a la meua taula intentant comprendre això de la imatge de la x i la antiimatge de la y , les variables de les funcions i les paràboles, quan de sobte l'Ansensio em va llençar l'estoig a la cara. En aquell moment tota la energia cinètica que portava l'estoig després d'haver sigut llençat per l'Ansensio es va transformar en energia cinètica en la meua cara. Seguidament va dir:

- Hola Mena, com va tio, entens bé el nou tema o que? - La meua mirada ho deia tot.
- Dintre de dos setmanes és el partit contra 4tA, aquest divendres ens quedarem amb l'Andreu per preparar el partit d'acord?
- Siiii- vaig dir jo amb desgana.
- Vinga i no et desanimis, segur que aquest control l'aproves... ha ha ha!

Maleït Ansensio, es creia superior a mi, només perquè ell era més gran que jo, més fort que jo, aprovava matemàtiques, jugava a basquet millor que jo... però jo soc més alt. Ha!

L'Andreu em va veure despistat així que em va dir:

- Mena!
- Qu...que?
- Com es aquesta paràbola?
- Eh... eh...
- ES CONVEXA! No estaves prestant atenció oi? Fa cinc minuts he preguntat i has dit que ho entenes tot. A veure, quan la paràbola comença creixent i acaba decreixent és convexa com en aquest cas, i quan comença decreixent i acaba creixent és còncava! Mare meua tan difícil no és.

Quin malson! Jo així no puc, ho sento molt però sota tanta pressió no puc treballar, jo haig de tenir el meu espai, tinc drets!

La setmana va anar passant i per fi va arribar el dia de l'entrenament, al camp de basquet ens vam trobar tots el membres de l'equip:

- Que Mena estas preparat? - Va dir L'Angus.

- Es clar que si, home haig d'esclafar una mica però...
- Em refereixo al control de matemàtiques de dilluns imbecil!
- Que?! Un control el dilluns- ni m'havia assabentat.
- Si- va dir l'Andreu que havia escoltat la conversació. I va continuar:
- Ja veig Mena que estas molt atent a classe, doncs si, hi ha un control el dilluns i és molt difícil, ho faig a propòsit perquè suspenguis, ja que et tinc mania.

Durant l'entrenament vam estar fent entrades, i diverses coses, el temps jugant em passava volant. Ha! M'ha sortit una rima.

Per finalitzar l'entrenament vam fer una tanda de tirs lliures, l'Andreu em va passar la pilota i em va dir:

- La forma ideal per llançar es que la pilota faci una **paràbola**. I va fer un somriure maliciós.
- Vinga si marques significa que aprovaràs el control de dilluns- va afegir.

Em vaig preparar, concentració màxima, mirada al front, braços preparats, llançament i... cagada. Però no va ser una cagada tan gran com quan al dimarts següent em va dir que havia suspès l'examen amb un 4'25.

Tot em surt tan bé que no m'ho puc ni creure.

Ha arribat el moment del final èpic del meu relat, si si el que tots esperàveu, per tal de deixar de llegir aquesta història tan falsament veritable.

Com tots ja sabíeu, al divendres següent de l'entrenament teníem el partit de lliga interna amb 4tA. Com havíem perdut alguns dels partits de manera patètica i humiliant, guanyar el partit era la nostra única esperança de poder accedir al partit de final de lliga, que es juga l'últim dia de classe.

Al camp em vaig trobar amb en Pol Sant Genís i amb el *littlehorse*. Però quina cara de cavall te aquest paio! Ha ha ha ha! Ara parlant seriosament els dos m'estaven mirant malament.

Ens vam reunir tots els membres de l'equip i vam mirar tremolosos als jugadors de 4tA. L'equip rival estava format per repetidors de més de 1'80 cm i que havien jugat anteriorment a basquet. En canvi el nostre... em tenen a mi. Ara parlant seriosament: ja hem perdut.

En *littlehorse* va xiular l'inici del partit:

- Vinga equip, que podem! - Vaig cridar per animar.

Al cap de 20 minuts ja perdíem de 20 punts. De sobte com un llamp, superant tots els obstacles vaig córrer darrere del rival, vaig saltar... i li vaig robar la pilota. La tenia! Vaig córrer, estava a la línia de triple podia llençar! L'Ansensio em va dir:

- Mena! Recorda: La paràbola convexa!

Jo vaig llençar, però com tots us podeu imaginar, i com que havia suspès el control de matemàtiques... vaig marcar. I després diuen que les matemàtiques tenen una utilitat pràctica a la vida, però que mentiders! I se tenen alguna utilitat, segur que no t'ajuden a marcar triples. Ha!

La meva cistella va pujar molt els ànims de l'equip, massa i tot diria jo, perquè després d'això els

rivals van començar a marcar tants i tants punts que la pallissa va ser digna de recordar.

Mare meva! Pensareu vosaltres innocents lectors. Però si ho has perdut tot! Exclamaran altres. D'acord he suspès el control de matemàtiques, no he guanyat el partit... però no tot està perdut. Em queda la prova matemàtica del cangur! Així que us deixo estimats lectors que vaig pel problema numero 1 i nomes queden 20 minuts perquè s'acabi la prova.

Encara puc guanyar. Ha!